

SURPRINZĂTOAREA BUNA VESTIRE

Pr. Sever-Stan STOICA

De ce surprinzătoare? Pentru că acest eveniment, ca, de altfel, toate cele petrecute în istoria mântuirii neamului omenesc, ne surprinde, ne emoționează profund și ne copleșește prin nețărmurita purtare de grijă și iubire de oameni ale Domnului Dumnezeuului nostru, revărsate asupra noastră, precum și prin răspunsul dat de Preasfânta Fecioară Maria la acestea. Să vedem, în cele ce urmează, principalele lui aspecte.

Preacurata Fecioara Maria se naște ca ultimă mlădiță a unei spițe de înaintași vrednici.¹ Sfântul Grigorie Palama, în omilia sa la *Intrarea în Biserică*, vorbește de curățirile succesive ce au avut loc în firea strămoșilor săi², astfel că Sfânta Fecioară se naște ca rod al rugăciunii, pe cale firească, din „părinți de trei ori fericiți”³, care, prin dragoste de Dumnezeu și de aproapele, și-au reapropiat firea de „limpezimea cea de la început”⁴. Sfântul Ioan Damaschin îi elogiază: „Ioachim și Ana, fericită pereche omenească și cu adevărat neprihănită (...), trăit-ați în cinste și sfințenie și ați născut mărgăritarul de mare preț”⁵.

Ei își respectă făgăduința făcută Domnului și, când Preasfânta Fecioară împlinește trei ani, o aduc la Templul din Ierusalim, unde locuiește timp de doisprezece ani într-o aripă destinată fecioarelor, ocupându-se cu studiul Sfințelor Scripturi și cu lucrul de mână. La vârsta de cincisprezece ani, când i se termină slujirea la Templu,

¹ Jerom. drd. Irineu Pop, *Maica Domnului în viața Bisericii și în evlavia credincioșilor ortodocși*, în „Ortodoxia”, XXXVI (1984), nr. 3, p. 399.

² Vladimir Lossky, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*, trad. de Pr. Vasile Răducă, Ed. Anastasia, București, 1991, p. 170.

³ *Acatistul Sf. Părinți Ioachim și Ana*, condacul I, în „Acatistier”, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 1995, p. 115.

⁴ Părintele Galeriu, *Jertfă și răscumpărare*, Ed. Harisma, București, 1991, p. 131.

⁵ St. Jean Damascène, *Sur la Nativité*, „Sources chrétiennes”, Paris, 1961, p. 57, la Pr. Prof. Dr. Nicolae C. Buzescu, *Panaghia Theotokos în immologia Mineielor*, în „Ortodoxia”, XXXII (1980), nr. 3, p. 549.

rămânând între timp orfană⁶, Sfânta Fecioară Maria este logodită cu Iosif. Rânduiala Legii Vechi oprea o tânără fată ce a împlinit vârsta pentru căsătorie (cincisprezece ani) să stea în continuare la Templu⁷. Ea este doar logodită cu Sfântul și Dreptul Iosif (Lc. 1, 27), care avea optzeci și patru de ani⁸, sau, după Sfântul Maxim Mărturisitorul, peste șaptezeci de ani⁹. La evrei, logodna nu era totuna cu căsătoria¹⁰. „Pentru că dușmanul mântuirii noastre pândeia fecioarele din cauza profeției lui Isaia, a fost rânduit ca Sfânta Fecioară să fie logodită cu dreptul Iosif. Logodna a fost păzitoare a fecioriei și înșelăciune a celui ce pândeia fecioarele”, spune Sfântul Ioan Damaschin¹¹, iar Sfântul Ignatie Teoforul, în capitolul paisprezece al Epistolei sale către Efeseni, adaugă: „Stăpânitorul veacului acestuia n-a cunoscut fecioria Mariei, nașterea lui Hristos din ea și moartea Domnului. Trei taine răsunătoare care s-au săvârșit în tăcerea lui Dumnezeu¹²”.

În casa lui Iosif din Nazaret (unde locuia Sfânta Fecioară, după obiceiul care exista la evrei, ca logodnicele să stea în casa mirelui¹³), într-o zi de duminică¹⁴ – Ziua Învierii, Ziua Domnului (Iez. 30, 3), Ziua a opta (Iez. 43, 27), are loc „începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac¹⁵”: Buna Vestire pe care Sfântul Arhanghel Gavriil o aduce Preacuratei Fecioare Maria.

Doar Sfântul Evanghelist Luca o relatează. El spune că a cercetat totul cu sârguință (Lc. 1, 3), aflând unele amănunte poate chiar de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu sau de la apropiați ai săi, deoarece, atunci când își scrie Evanghelia sa (anii 55-60 d.Hr.¹⁶

⁶ Pr. Prof. N. Petrescu, *Bunavestire în cultul Bisericii Ortodoxe*, în „Biserica Ortodoxă Română”, XCIII (1975), nr. 3-4, p. 314.

⁷ Sf. Maxim Mărturisitorul, *Viața Maicii Domnului*, trad. de diac. Ioan I. Ică jr., Ed. *Deisis*, Sibiu, 1998, p. 16.

⁸ Pr. Prof. Petru Rezuș, *Mariologia Ortodoxă*, în „Ortodoxia”, XXXIV (1982), nr. 3, p. 526.

⁹ Sf. Maxim Mărturisitorul, *op. cit.*, p. 17.

¹⁰ Diac. asistent Emilian Cornițescu, *Temeiuri ale preacinstirii Maicii Domnului în Vecchiul Testament*, în „Ortodoxia”, XXXII (1980), nr. 3, p. 497.

¹¹ Sf. Ioan Damaschin, *Dogmatica*, trad. de Pr. D. Fecioru, Ed. *Scripta*, București, 1993, p. 171.

¹² Pr. Lect. C. Grigoraș, *Educația ridicată la treaptă de sacerdoțiu creștin în pedagogia patristică*, în „Familia creștină azi”, Ed. *Trinitas*, Iași, 1995, p. 63.

¹³ Sf. Ioan Gură de Aur, *Scrieri – partea a treia*, trad. de Pr. D. Fecioru, colecția P.S.B., nr. 23, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1994, pp. 49-50.

¹⁴ Sf. Maxim Mărturisitorul, *op. cit.*, p.19.

¹⁵ *Troparul Bunei Vestiri*, în „Ceaslovul cel Mare”, p. 673.

¹⁶ Pr. Prof. N. Petrescu, *op. cit.*, p. 312.

sau, după alți comentatori, în preajma anului 65 d.Hr.¹⁷), Maica Domnului era încă în viață (ea adormind, după Sfântul Maxim Mărturisitorul, prin jurul anului 65 d.Hr., fiind în vârstă de optzeci de ani¹⁸).

Gavriil se tâlcuiește „bărbat – Dumnezeu” sau „om și Dumnezeu”, misiunea lui în planul economiei dumnezeiești fiind aceea de a binevesti că, din iubire nemăsurată pentru oameni, Dumnezeu Se face om, pentru ca pe om să-l facă Dumnezeu¹⁹. În iconografie, el este reprezentat cu o floare în mână – un crin – semnul vestirii celei bune pe care o aduce (și cuvântul „Nazaret” înseamnă „floare” sau „vlăstar”).

Înainte de sosirea îngerului, Sfânta Fecioară se află în rugăciune. Poporul nostru, dintr-o sensibilitate deosebită, a dus mai departe, din casă în casă, mesajul evanghelic auzit în sfintele biserici, transpus concentrat în versuri de o uimitoare frumusețe și expresivitate. Iată cum sună o colindă din Maramureș despre Buna Vestire:

*Colo sus în vremea cea,
În frumoasa Galileea,
O Fecioară viețuia
Ce Maria se chema.
Nazaret era orașul
Unde ea-și avea locașul.
Într-o zi Maria sta
Singură și se ruga
Când deodată ce văzură,
Casa toată se umplură
De-o lumină lucitoare
Ca lumina cea de soare.
Îngerul Gavriil intrase
La Sfânta Fecioară-n casă.
Și din zbor cum se opriră,
Bucură-te, îi grăiră,
Că vei naște-un copilăș
Mititel și dragălaș,
Fiu al Domnului va fi
Și Iisus Se va numi!.*

¹⁷ *Noul Testament*, versiune revizuită, redactată și comentată de Bartolomeu Valeriu Anania, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1993, p. 90.

¹⁸ Sf. Maxim Mărturisitorul, *op. cit.*, p. 97.

¹⁹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1987, p. 300.

Sfântul Efrem Sirul afirmă că Vestea Bună este răspuns la rugăciunea Sfintei Fecioare Maria²⁰. După ce, veacuri de-a rândul, profeți și patriarhi s-au nevoit cu multe rugăciuni către Dumnezeu ca să Se milostivească spre neamul omenesc („Dumnezeule, Dumnezeule, pe Tine Te caut dis-de-diminează. Înselat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu”²¹), totuși, nici o rugăciune nu a fost atât de ascultată ca cea a Preacuratei. Cum a fost posibil aceasta? Aminteam mai sus de curățirile succesive din firea strămoșilor săi, Sfânta Fecioară fiind, încă de la naștere, plină de toate desăvârșirile și darurile trupești (însuși numele Maria se tâlcuiește „cea plăcută”, „cea frumoasă”²²), ca și de toate desăvârșirile și darurile duhovnicești²³. Uimit de podoaba sa sufletească, Sfântul Arhanghel Gavriil exclamă: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har” (Lc. 1, 28). Această plinătate de har este văzută de prooroc, în duh, ca un veșmânt al virtuților: „Stă-tut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată” (Ps. 44,11)²⁴. Un dar minunat cu care a fost înzestrată Sfânta Fecioară, încă de la naștere, a fost puterea deosebită ce i-a ajutat să nu mai săvârșească păcate personale²⁵, deși s-a născut, ca orice om, cu păcatul strămoșesc. Ea „mortifică patimile în sine (...), oprind curgerea păcatului”²⁶. Sfântul Nicolae Cabasila spune că Maica Domnului, punând în lucrare „ca nimeni altul” puterea de a rezista păcatului și de a face binele, „a mișcat pe Dumnezeu la iubire față de om” și „a atras pe Cel nepătimitor”²⁷.

Prin rugăciune, Dumnezeu dă oamenilor cinstea de a avea și ei inițiativa de a realiza un dialog cu El, arătându-Se totdeauna dispus să-i asculte²⁸. Dacă, prin creație, omul e negrăit mai prejos de Creator, prin rugăciune, El îl ridică la treapta partenerului de dialog²⁹. Rugăciunea este singura atitudine adevărată a sufletului

²⁰ Ierom. Drd. Irineu Pop, *op. cit.*, p. 403.

²¹ Ps. 62, 1-2.

²² Pr. Prof. Ioasaf Ganea, *Învățătura despre Maica Domnului*, în „Biserica Ortodoxă Română”, XCVIII (1980), nr. 9-10, p. 970.

²³ Pr. Prof. Petru Rezuș, *op. cit.*, p. 519.

²⁴ La Sf. Maxim Mărturisitorul, *op. cit.*, p. 11.

²⁵ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Învățătura despre Maica Domnului la ortodocși și catolici*, în „Ortodoxia”, II (1950), nr. 4, p. 566.

²⁶ *Ibidem*, p. 586.

²⁷ Idem, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. II, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1997, p. 206.

²⁸ Idem, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, p. 153.

²⁹ *Ibidem*, p. 154.

omenesc³⁰, dar Duhul Sfânt nu forțează, nu anulează voința, căci libertatea este cea mai proprie caracteristică a Sa: „Unde este Duhul Domnului, acolo este libertatea” (II Cor. 3, 17). Duhul vrea acordul liber al persoanelor umane în conducerea lor către Dumnezeu³¹, iar lucrarea Sa asupra cuiva este în proporție directă cu puritatea, disponibilitatea aceluia³². Omenirea a fost pregătită spre „plinirea vremii” venirii lui Hristos nu numai prin sensibilizarea extremă pentru înțelegerea lui Dumnezeu, ci și (sau mai ales) prin conducerea ei la un vârf de curăție care să nu poată suferi a cugeta nimic contrar voii Lui. Coborârea lui Dumnezeu, din iubire, către oameni trebuia să fie întâmpinată de primirea Lui de către creatura Sa, tot din iubire, prin înălțarea către El³³.

Astfel, în libertate deplină (s-a spus de către un filosof că opusul stării de păcat nu este virtutea, ci libertatea), din iubire nemăsurată față de Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria se dăruiește cu toată ființa ei, în deplină ascultare, voii Celui Preaînalt. Ea se aduce pe sine jertfă curată și cu totul fără de prihană lui Dumnezeu, încununând mulțimea întreagă de jertfe aduse de-a lungul timpului de către oameni lui Dumnezeu (jertfe care simbolizau conștiința neputinței ridicării prin sine a omului din starea de păcat și înfrângerea egoismului prin dăruirea către Marele Dăruitor a ceva din ale sale, deși Dumnezeu îl voia, de fapt, pe el însuși, pe om³⁴).

Așa încât venirea lui Hristos în lume este și opera activă a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, după cum arată și Sfântul Ioan Damaschin: „...și întruparea Cuvântului a fost nu numai opera Tatălui (...) și a Duhului, ci și a voinței și a credinței Fecioarei. Fără ea nu s-ar fi putut realiza această operă, deci nici mântuirea noastră³⁵”. Dacă prin cuvântul *Fecioară* se înțelege mai mult inițiativa divină în întruparea lui Hristos, cuvintele *Născătoare de Dumnezeu* și *Maica Domnului* arată mai mult rolul și aportul ei în aceasta³⁶.

³⁰ Paul Evdokimov, *Femeia și mântuirea lumii*, trad. de Gabriela Moldoveanu, Ed. Asociației *Christiana*, București, 1995, p. 82.

³¹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. II, p. 208.

³² *Ibidem*, p. 58.

³³ Idem, *Chipul nemuritor al lui Dumnezeu*, p. 287.

³⁴ Idem, *Iisus Hristos sau restaurarea omului*, Ed. Omniscop, Craiova, 1993, p. 248.

³⁵ *In Annuntiationem*, cap. IV, la Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Învățătura despre Maica Domnului la ortodocși și catolici*, în rev. cit., p. 586.

³⁶ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Iisus Hristos sau restaurarea omului*, p. 165.

Sfânta Fecioară Maria se află deci cufundată în rugăciune în momentul în care îngerul intră la ea în casă. În iconografie, scena Bunei Vestiri este foarte frumos și expresiv realizată. Cele mai frumoase icoane ale Bunei Vestiri (și cele mai vechi, totodată, din țara noastră) sunt cele incluse în ciclul Imnului Acatist, zugrăvit, în general, pe latura sudică, pe pereții exteriori ai multor biserici din secolele XVI-XVII (cel mai bine se păstrează cel de la Mănăstirea Moldovița)³⁷. Ca în toate icoanele care respectă erminiile zugravilor, și în icoana Bunei Vestiri totul este centrat pe chipuri³⁸, al Sfintei Fecioare și al îngerului, fața omenească fiind prin ea însăși modul de exprimare a stărilor sufletești interioare și de comunicare între oameni (Însuși Hristos a luat față omenească pentru a intra în comunicare și comuniune cu noi³⁹). Dar și peisajul are rostul lui: în spate, observăm două clădiri legate între ele printr-un val de pânză, simbolizând desfășurarea sulului timpului, deci scena se petrece în istorie, nu este o imagine atemporală din veșnicie. Îngerul intră în istorie – aceasta înseamnă că veșnicia își creează o breșă și intră în temporalitate⁴⁰.

Arhanghelul se arată Sfintei Fecioare și îi spune: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (Lc. 1, 28). Buna Vestire a fost profețită cu aproape o mie de ani înainte, prin cuvintele psalmistului: „Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău” (Ps. 44, 12); iar cuvintele îngerului aproape că reiau profeția lui Sofonie: „Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie Israele (...), Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău” (3,14-15). De remarcat că și despre Iaela, soția lui Heber Cheneul, s-a spus: „Binecuvântată să fie între femei (...), între femeile țării” (Jud. 5, 24), dar Sfânta Fecioară este binecuvântată între toate femeile dintotdeauna și de peste tot locul, căci nu a adus izbăvire doar casei lui Israel, ci, prin nașterea lui Mesia, a adus începutul mântuirii întregului neam omenesc⁴¹. Leonțiu de

³⁷ Irineu Crăciunaș, Episcop vicar, *Acatistul Maicii Domnului în pictura bisericească din Moldova (II)*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, XLVIII (1972), nr. 5-6, p. 302.

³⁸ Leonid Uspensky, *Teologia icoanei*, trad. de Teodor Baconsky, Ed. Anastasia, București, 1994, p. 208.

³⁹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Icoanele în cultul ortodox*, în „Ortodoxia”, XXX (1978), nr. 3, p. 478.

⁴⁰ IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, *Maica Domnului, Maica Luminei*, conferință în Postul Nașterii Domnului - 1994, în cadrul A.S.C.O.R. Iași, înregistrare audio.

⁴¹ *Îndrumări Misionare*, de un colectiv, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1986, p. 794.

Bizanț observă că și mamele unor proroci au fost sfințite de Duhul Sfânt (a lui Ieremia, a Sfântului Ioan Botezătorul), „dar numai Născătoarea de Dumnezeu este (...) cea care a avut pe Duhul Însuși umbrind-o și, sălășluit în ea, L-a născut pe Cel conceput ca ipostas al trupului luat din ea. Căci nu a născut pe cineva sfințit, ci pe Sfântul Care, născându-Se din ea, a și sfințit-o⁴²”.

Îngerul îi binevestește Sfintei Fecioare, ca o invitație apel – la libertatea sa de a accepta sau nu, că va lua în pânțece pe „Fiul Celui Preaînalt” (Lc. 1, 31-32).

În tipul iconografic palestinian, scena este reprezentată astfel: Maica Domnului stă într-o atitudine modestă, cu capul înclinat spre înger – semn de supunere (uneori șezând sau torcând), ascultând parcă și acceptând oarecum pasivă vestea lui.⁴³ Este expresia smereniei neasemănate a Sfintei Fecioare, căreia i se potrivește pe deplin cuvintele Sfântului Isaac Sirul: „desăvârșirea este o prăpastie de smerenie⁴⁴”.

În tipul al doilea iconografic, cel bizantin, Maica Domnului este redată gesticulând, parcă într-un dialog viu cu îngerul. Ca și în cel palestinian, se poate observa că Sfânta Fecioară nu este deloc înspăimântată de apariția îngerului, căci acesta, după cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, de multe ori i s-a arătat în timpul rugăciunilor sale⁴⁵, după cum adeverește și Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil⁴⁶. În tipul de icoană bizantină însă este sugerată tulburarea Sfintei Maria referitor la modul împlinirii cuvântului îngerului, Preacurata știindu-se pe sine întru deplină curăție, și nu la posibilitatea sau imposibilitatea împlinirii lui⁴⁷. Ea nu se sperie și nici nu cere semn, ca Zaharia (Lc. 1, 18), ci doar întrebă: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?” (Lc. 1, 34).

Observăm că dialogul este intempestiv. Nu au loc introduceri si-nuoase sau explicații din partea îngerului, nici eschivări sau iscodiri îndelungi ale Preasfintei Fecioare, cum poate ne-am aștepta, dată fiind

⁴² *Adv. Nestorianus*, P.G., 86,1, col. 1720D, la Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. II, p. 58.

⁴³ Irineu Crăciunaș, *op. cit.*, p. 306.

⁴⁴ La Arhim. Teofil Pârâian, *Gânduri bune pentru gânduri bune*, Ed. Mitropoliei Banatului, Timișoara, 1997, p. 87.

⁴⁵ *Op. cit.*, p. 21.

⁴⁶ Condacul al V-lea, în „Acatistier”, p. 231.

⁴⁷ Alexis Kniazev, *Maica Domnului în Biserica Ortodoxă*, trad. de Lucreția Vasilescu, Ed. *Humanitas*, București, 1998, p. 64.

tensiunea „in extremis” a momentului, ci, datorită curăției duhovnicești depline a Maicii Domnului, precum și, bineînțeles, a mesajului celest, dialogul decurge firesc, concis. Sfântul Gavriil anunță participarea întregii Sfintei Treimi la zămislirea minunată: „Și, răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Lc. 1, 35). Părinții Bisericii au observat că, dacă la zidirea Evei din coasta lui Adam, acesta era adormit și n-a fost întrebat dacă dorește sau nu, la crearea Noului Adam, este cerut consimțământul Fecioarei.⁴⁸

Ca fostă mireasă a Templului, unde a putut dobândi alese învățături și a putut cunoaște aspirațiile și profețiile mesianice ale popoului său, Preacurata Fecioară Maria, la auzul răspunsului îngerului, intuiește că ea este cea aleasă de Dumnezeu spre a fi împlinirea proorociilor (Fac. 3, 15; Is. 7, 14; 66,7; Mih. 5, 2).

Prima atitudine a unui om la auzul unei vești neașteptate este, de obicei, îndoiala vecină cu necredința, care poate apărea și în urma unei bucurii prea mari generate de aceasta. De obicei, omul spune: „e prea frumos să fie adevărat!” (este și cazul Apostolilor la auzul veștii Învierii)⁴⁹.

Însă Sfânta Fecioară rămâne liniștită și senină. Acceptă să se facă voia lui Dumnezeu. Răspunsul ei simplu, „Iată, roaba Domnului” (Lc. 1, 38), face deodată tăcere în tumultul întregii creații. Sunt cuvintele întregii umanități sufocate în fărădelegi, rostite prin piscul ei – Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Nădăjduite în îndelungi suferințe, visate – în străluciri ale Duhului – de profeți, așteptate, veacuri de-a rândul, de toată creația văzută și nevăzută, ele răstoarnă, deodată, întreaga stare anormală și de neascultare față de Dumnezeu în care se ajunsese: creatura spune „da!” Creatorului și prin aceasta se zguduie toate temeliiile întinericului, iar Lumina Se revarsă în lume. Pe lângă smerenia negrăită și dragostea neasemuită față de Tatăl Ceresc ale Maicii Domnului, aceste cuvinte arată, de asemenea, alăturarea Sfintei Fecioare planului divin de mântuire a lumii, căci textele din Scriptură în care se vorbește de „robul Domnului” (Ebed Iahve – Is. cap. 42) au fost întotdeauna interpretate ca mesianice⁵⁰.

⁴⁸ Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Maica Domnului în prologul Evangheliei de la Luca*, în rev. cit., p. 444.

⁴⁹ Arhim. Bartolomeu V. Anania, „Fie!”, în „Ortodoxia”, XXXII (1980), nr. 3, p. 437.

⁵⁰ Alexis Kniazev, *op. cit.*, p. 60.

Cât despre cuvintele Sfintei Maria, „Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1, 38), Sfinții Părinți ai Bisericii le-au pus în legătură cu acel „Să fie” al Ziditorului lumii, la creație⁵¹, întrucât prin „Fiat”-ul Preacuratei Fecioare se inaugurează noua creație, cea ridicată din păcatul ce i-a tulburat împlinirea.

Toți Sfinții Părinți sunt de acord că numai după ce ea spune aceste cuvinte, Sfânta Fecioară Maria este curățită de păcatul strămoșesc prin pogorârea Duhului Sfânt asupra sa, făcând-o cinstit locaș al Cuvântului.⁵²

După moartea părinților săi, ea o considera pe Elisabeta ca pe mama sa, fiindu-i cea mai apropiată rudenie și, totodată, mai în vârstă. De aceea, după primirea vestirii minunate, s-a dus îndată la aceasta pentru a-i dezvălui cele întâmplare, mai ales că îngerul adevăratei minunea mai presus de fire a zămislirii sale prin anunțarea veștii că vara sa, „cea numită stearpă” (Lc. 1, 36), luase în pânțece la bătrânețe.⁵³

Întâlnirea Sfintei Fecioare Maria („Noul Chivot” – întrucât s-a făcut locaș al lui Dumnezeu-Cuvântul) cu Elisabeta este prefigurată în Vechiul Testament prin episodul aducerii chivotului (II Regi 6, 5-15)⁵⁴ și simbolizează imaginea Bisericii și a Sinagogii care se îmbrățișează⁵⁵, dar se și delimitează, având, totuși, vocația de a fi din nou îmbrățișate, căci, așa cum Sfântul Ioan Botezătorul este înaintemergătorul lui Hristos, Sinagoga este înaintemergătoarea Bisericii, având vocația de a se transfigura întru aceasta.

Cuvântarea Maicii Domnului în fața Elisabetei arată aleasa ei cultură și profunda intuiție și percepție a tainelor dumnezeiești, dobândite atât datorită faptului că fusese mireasă a Templului, cât și datorită darurilor sale și extremei curății a ființei sale. Ea este prefigurată în Vechiul Testament de cuvântarea Anei, mama lui Samuel (I Regi 2, 1-10)⁵⁶. Ideea principală a cuvântării Preasfintei Fecioare este că Cel care i-a făcut mărire este „Cel Puternic” (Lc. 1, 49), Maica Domnului nerecunoscându-și nici un merit în faptul că o „vor ferici toate neamurile” (Lc. 1, 48), profeție a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

⁵¹ Părintele Galeriu, *op. cit.*, p. 133.

⁵² Pr. Prof. Petru Rezuș, *op. cit.*, pp. 520-521.

⁵³ Sf. Maxim Mărturisitorul, *op. cit.*, p. 29.

⁵⁴ Alexis Kniazev, *op. cit.*, p. 44.

⁵⁵ Irineu Crăciunaș, *op. cit.*, pp. 313-314.

⁵⁶ *Dictionnaire de Spiritualité*, Fascicules LXIV-LXV, de un colectiv de autori, Beauchesne, Paris, 1961, p. 411.

văzută „în duh” de psalmist: „Pomeni-vor numele tău în tot neamul” (Ps. 44,20). Întreaga cuvântare ascunde și, totodată, dezvăluie, neasemănata smerenie a Preacuratei și Pururea Fecioarei Maria.

„Este smerit cu adevărat acela care are în ascuns un lucru vrednic de mândrie și nu se mândrește, ci ca pe nimic îl are în cugetul lui”, spune Sf. Isaac Sirul⁵⁷. Datorită smereniei sale negrăite, Sfânta Fecioară nu i-a spus bătrânului, dreptului Iosif, de cinstea cu care o învrednicise Dumnezeu, ca să nu apară în fața lui că s-ar mândri, ci a preferat să fie bănuită că a fost „furată de nuntă”⁵⁸, lăsând la înțelepciunea lui Dumnezeu să rezolve această situație.

Încheiem referindu-ne tot la smerenie, despre care un Sfânt Părinte spunea că este „a afierosi lui Dumnezeu toate faptele tale”⁵⁹, iar un altul zicea: „Smerenia? Nu știu de aceasta...”

⁵⁷ La Sf. Nicodim Aghioritul, *Grădina Darurilor*, trad. de Pr. David Popescu, Ed. Sofia, București, 1998, p. 27.

⁵⁸ *Acatistul Bunei Vestiri*, condacul 4, în „Ceașlovul cel Mare”, p. 252.

⁵⁹ Sf. Nicodim Aghioritul, *op. cit.*, p. 25.

„The Suprising Anunciation”

Rev. Sever Stan STOICA

The theological essay „The Suprising Anunciation” written by Rev. Sever Stan Stoica presents the doctrine of the Anunciation through the teachings of the Church, through the metaphores of the liturgy and through the thoughts of the theologians. The event of Anunciation means the meeting between two freedoms: the divine freedom, full of infinite love in His quest to save the human being and the human freedom of the Theotokos, that humbly accepts and receives in herself the mystery of all eternity embeded in time.